

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eulogio. 236.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Paucis prius verbis habitis, quod volo eloquar. Quidam in Bœotorum stoliditatem iocans, his verbis usus est: O Bœoti, quàm vehementer estis Bœoti. Quidam rursus iustitia præditus, à Milefis rogatus, ut ad iniquum quoddam negotiũ operam ipsis nauaret, dixit, O Milefisj, quàm valde Milefisj estis. Alexander denique sciscitante quodam cur tanto honore Antipatrum complecteretur, respondit, Quia patris loco mihi est. Ego autem dicam: O Eulogie, quàm valde es Eulogius (hoc est ad laudandum propensus) qui me meique similes laudibus ornare in animum induxeris.

Plerique mortalium (vereor enim dicere omnes: etiamsi hoc Scriptura dicere videatur) non quòd virtutem amplectantur, sed quòd iniquioribus seipfos comparent, per deteriorem collationem, opinionis errore iustos se esse fingunt: non ipsa per se Dei mandata expendent, ac suam vitam ad eorum normam componentes, verum cum aliorũ languore atque socordia suam viuendi rationem conferentes. Eaque de causa dictum est illud, quod à me tibi explicari cupis, Omnis vir iustus sibi esse videtur. Etenim ad ea quidem, que alij rectè atque virtute gerunt, cæcutit: eorum autò vitia liquidò perspicit: non secus videlicet ac vultures, prata persæpe atque hortos prætereuntes, cadauera volatu petunt. Subiunxit itaque, Dirigit autem corda Dominus, hoc est eorum, qui inanem huiusmodi opinionem ex animis suis eiecerunt: aut eorum, qui ad diuina madata vitam suam exegerunt: aut denique eorum, qui supra hominum conditionem sese extulerunt, ac per optimam vitæ rationem ad præstantiorem dignitatis gradum euecti sunt, iuxta illud Scripturæ, Ego dixi, Dij estis, & filij excelsi omnes.

Ολίγα εἰπὼν, ὃ βύλομαι φράσαι. βωιωτὸς τις εἰς ἀπαιδευσίαν σκώπτων ἔφη, ὦ βωιωτοί, ὡς σφόδρα ἐστὲ βωιωτοί. διχμοὶ δὲ τις αὐτῷ ἀδικῶν παράγματι ὠδραχάλυμνος, ὑπὸ μιλησίαν συμφορᾶς αἶψα ἔφη, ὦ μιλησιοί, ὡς σφόδρα ἐστὲ μιλησιοί. Ἀλέξανδρος δὲ ἐρατήεις, ἄλλὰ τί λίαν τιμᾶ Ἀντίπατρον, ἔφη, ὅτι ἀπὸ πατρὸς μοι ὄσιν. ἐγὼ δὲ φράσω, ὦ Εὐλόγιε, ὡς σφόδρα εἶ Εὐλόγιος, ἐπανεῖν ἐμέ κ' ἄλλοις ἐμὲ ὡσερημνός.

Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων. ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν πάντες. χήτοι τῆς γραφῆς τὸ δοκούσης λέγειν, ἢ τῷ διχμοσύνῃ ἀπαλάξασθαι, ἀλλὰ τῷ τοῖς ἀδικωτέροις ἑαυτὸς ὠδραχάλειν τῇ συγκρίσει τῶν χειρόνων, πλὴν τῆς διχμοσύνης φαντασίαν καρποῦται, ὅτε αὐτὸς κατ' ἑαυτὸς τὰς θείας ἐπιτολὰς δοκιμάζοντας, καὶ ὡς τὸ τῶν κενῶν ῥυθμιζόντες τὸ οἰκεῖον βίον, ἀλλὰ πῶς ῥαθυμοσὶ τῶν πέλας ὠδραμετροῦντες πλὴν ἑαυτῶν πολιτείας. διὸ κ' τῆς ἐρρέθη, ὅσα ἔμπαθειν ἠθέλησας. πᾶς ἀνὴρ φάσκειται ἑαυτῷ διχμοί. ὡς μὲν γὰρ τὰ κατορθώματα τῶν πέλας τυφλώθει, τὰ δὲ ἐλαττώματα ὀξείαν ὄρα, καὶ καθάπερ οἱ χήτες λεμῶνας πολλάκις καὶ ὠδραδείσους ὠδρατρέχοντες, τοῖς νεκροῖς ἐφίπτανται σώμασιν. ἐπὶ γὰρ γούν, κατευθύνει δὲ καρδίας ὁ κύριος. ἢ τῶν πλὴν τοιαύτων φαντασίαν διλοσῶπι ἐξοεσιάντων, ἢ τῶν ὡς τὰς θείας ἐπιτολὰς τὸν ἑαυτῶν ῥυθμισάντων βίον, ἢ τῶν ὠδραβελήκωτων, τὸ ἀνθρώπων θίαι, καὶ εἰς κρείττονα λήξιν τε καὶ ἀξίαι, ἄλλὰ τ' ἀπίσθης πολιτείας ἀναβίβασάντων, καὶ τὸ εἰρημνόν. ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστὲ, καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες.